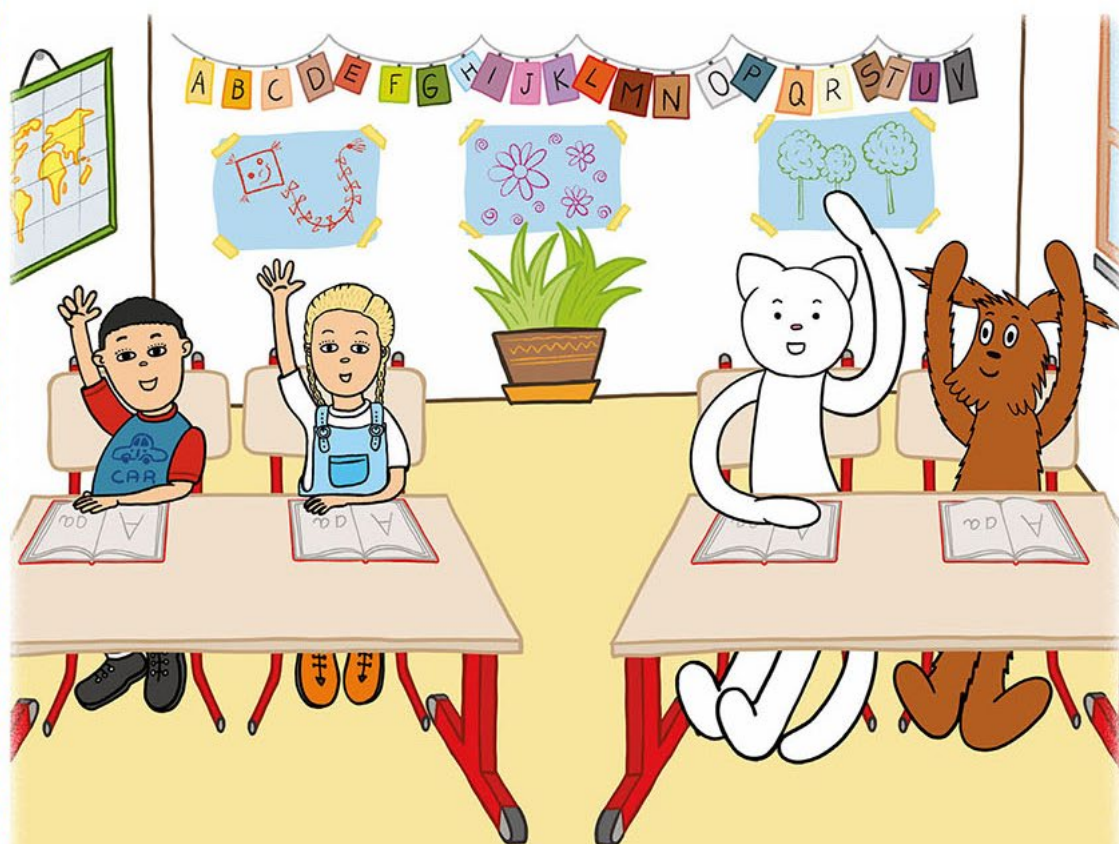

ŠKOLNÍ PŘÍBĚH PEJSKA A KOČIČKY

Vlasta Hurtíková
Ilustrace: Martina Slábová

Školní příběh pejska a kočičky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Vlasta Hurtíková
Školní příběh pejska a kočičky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ŠKOLNÍ PŘÍBĚH

PEJSKA A KOČIČKY

Vlasta Hurtíková

edika.

PŘEDMLUVA

Milé děti,

v této knize vás s sebou vezmeme do opravdické školy. Ale nebude to jen tak ledajaké povídání. Bude to povídání kouzelné...

Ptáte se, jak je to možné? Inu, to bychom nebyli my, aby se kolem nás pořád něco nedělo! No a tak se spolu budeme nejenom učit, ale zažijeme i spoustu zábavných příhod, zazpíváme si a nebude chybět ani pohádka na dobrou noc.

Už se na vás těšíme a máme vás všechny moc rádi!

S úctou

vaši pejsek a kočička

ÚVOD

Blížilo se září a pejsek s kočičkou si povídali o tom, jak by bylo hezké chodit s dětmi do školy.

„Aspoň bychom se tam naučili pořádně psát,“ řekl pejsek. „Bez tak po nás ty naše škrábanice nikdo nepřečte!“

„To je pravda,“ přikývla kočička. „A taky bychom se tam naučili pěkně počítat! Vždyť je to ostuda, když ani nevíme, kolik máme korun, když jdeme na nákup.“

„Víš, kočičko,“ mudruje pejsek, „já si stejně myslím, že nám ta paní v obchodě dává některé věci zadarmo.“

„Proč myslíš, pejsku?“

„Inu, pokaždé, když jí dáme naše penízky, vrátí nám je skoro všechny zase zpátky!“

„A to je pravda,“ zamyslí se kočička. „Na to jsem nikdy nepomyslela.“

„Je to tuze hodná paní.“

„A jistě nás má moc ráda.“

Pejsek s kočičkou si pak ještě dlouho povídali o tom, jak jsou na tom světě někteří lidé hodní a s těmi, že se oni můžou přátelit, ale pak jsou i takoví, co hodní nejsou a druhým ubližují a s takovými se oni nesmí vůbec bavit!

No a pak pejska něco napadne. „Poslouchej, kočičko, tak ti mne napadlo, co když na nás v té škole nebudou všechny děti hodné? Co když tam budou některé děti zlé a budou se nám třeba posmívat?“

„To je pravda,“ polekala se kočička. „Třeba se nám budou smát, protože máme ocas!“

„A budou nás za něj tahat!“

„Ach, pejsku, na to nechci ani pomyslet,“ vzdychla si kočička.

„To já taky ne,“ mračí se pejsek. „A třeba se mně ty děti budou smát, protože mám na sobě takové dlouhé a ježaté chlupy!“

„Tak se mně zdá, pejsku,“ povídá smutně kočička, „že to s tou školou nebyl úplně nejlepší nápad. Možná bychom tam ani neměli jít.“

„Tak tam nepůjdeme a je to. Aspoň budeme mít klid. Však doma je nám dobře!“

A tak si pejsek s kočičkou řekli, že do žádné školy nepůjdou a zůstanou raději doma.

JAK SE PEJSKOVI ZAŠMODRCHAL KARTÁČ

Přišlo z rána a děti pospíchaly do školy. Cestou si vzpomněly na pejska a kočičku a řekly si, že se pro ně zastaví. Jaké však bylo jejich překvapení, když viděly, že jsou oba ještě v posteli! „No toto,“ mračily se děti. „Šup, ať už jste venku!“ volaly na pejska a kočičku. Ale těm se z postýlek nechtělo. Všeelijak se pod těmi peřinami kroutili a protahovali, ven se jim nechtělo a moc do řeči jim taky nebylo.

„I copak, copak?“ ptaly se děti. „Vám se do školy nechce?“

„Ále,“ povídá po chvíli pejsek. „Když my se bojíme, že se k nám děti nebudou v té škole chovat hezky! Že se nám budou

posmívat, třeba protože máme ocas, a budou nás za něj tahat! A proto jsme si oba řekli, že do žádné školy raději nepůjdeme!“

„I co vás to napadá!“ divily se děti. „Nikdo se vám ve škole smát nebude! Všichni vás budou mít rádi a budou se k vám chovat hezky! Jen se pěkně upravte, vezměte si aktovky a pospěšte si, ať nepřijdete první den pozdě!“ Děti se rozloučily a běžely do školy.

„Poslouchej, pejsku,“ povídá kočička, „neměli bychom to přece jen zkusit? Třeba se nám opravdu nebude nikdo ve škole smát.“

„No tak dobře,“ odpověděl pejsek. „Ale když se nám tam nebude líbit, tak se tam už nevrátíme!“

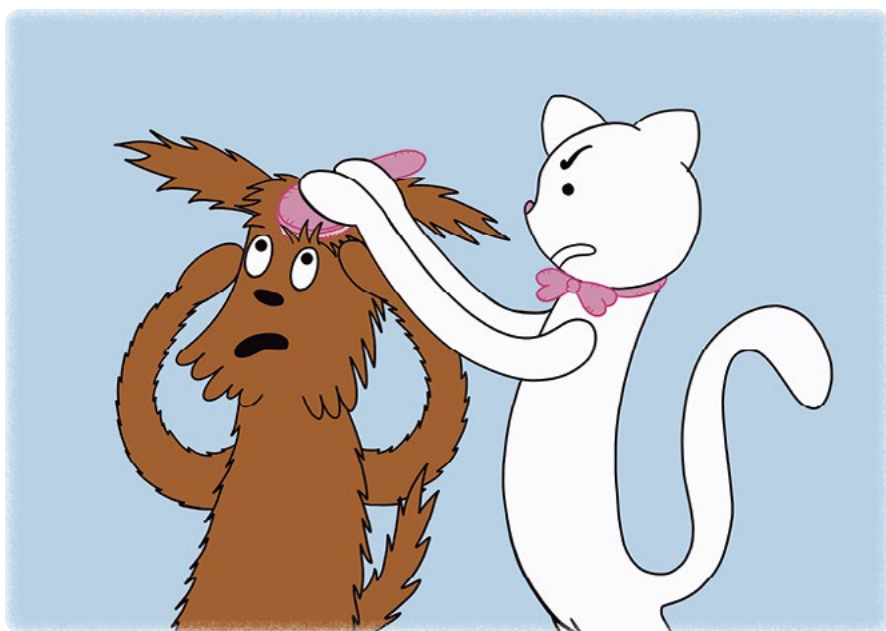
A pak oba vyskočili z postele a šli se upravit. Kočička se pěkně učesala, aby nešla do školy rozcuchaná, a na krk si uvázala růžovou mašli. Tu ona moc ráda. Pejsek se také zkusil učesat, ale moc mu to nešlo. Ono, takové hrubé a ježaté chlupy se tuze těžko češou! No a jak tak spěchal, kartáč se do těch jeho kudrlinek zamotal a nebylo možné ho vytáhnout. Pejsek s ním škubal na všechny strany a skuhral u toho a hekal, ale nic platné to nebylo. Kočička to pak také zkusila, ale kartáč byl do chlupů celý zašmodrchaný a za nic na světě se nechtěl pustit. A tak tam pejsek stál s tím růžovým kartáčem na hlavě a nevěděl, co si počít.

„To je nadělení!“ spráskla ruce kočička. „Co budeme dělat? Takhle přece do školy nemůžeš jít! Vždyť by se ti každý smál!“

„Ach jo,“ povzdechl si pejsek. „Tolik jsem se do té školy těšil a teď tohle!“

Kočička si pejska prohlížela ze všech stran a přemýšlela.

„Tak mne napadá, pejsku,“ povídá po chvíli, „když ti dám na hlavu čapku, kartáč bude schovaný a nebude ho vidět!“

„To je ono!“ volá pejsek. I dala mu kočička na hlavu čapku. Kartáč byl schovaný a už ho nebylo vidět.

„A teď ti dáme na záda aktovku a budeš vypadat jako opravdický žák!“

„Ano ano!“ radoval se pejsek, ale pak se zarazil. „My přeci doma žádnou aktovku nemáme!“

„Na to jsem už myslila,“ povídá kočička. „Však máme doma takový pěkný batůžek, co nosíme všude s sebou - to je jako ta nejlepší aktovka!“ A dala pejskovi na záda batůžek. Do batůžku pak přidala dva notýsky, dvě pera a taky ještě barevné pastelky. „A na svačinku, abys nezapomněla, kočičko!“ volá na ni pejsek. A tak kočička odběhla do komůrky a přinesla svačinku.

„Teď vypadám jako opravdický žák,“ pochvaloval si pejsek s aktovkou na zádech a naparoval se před zrcadlem.

JAK ŠLI DO ŠKOLY

„Škoda, že už žádnou další aktovku nemáme,“ povídá smutně kočička, „abych s ní mohla dělat ve škole parádu.“

„Nebud' smutná, kočička,“ pohladil ji pejsek. „Až půjdeme ze školy, stavíme se v obchodě a koupíme ti tam nějakou hezkou aktovku pro kočičky.“

„Růžovou?“

„I třebaš růžovou. Ale teď už honem pojď, musíme si pospíšet. Beztak už dávno zvonilo, a my dostaneme vyhubováno, že jdeme pozdě.“

A tak se pejsek s kočičkou vzali za tlapičky a šli spolu do školy. Po cestě si povídali o tom, jak se těší na děti a taky na paní učitelku a co pěkného asi budou v té škole dělat.

Když dorazili ke škole, nebylo nikde ani živáčka. „To už jistě zvonilo,“ povídá pejsek.

„A my přijdeme první den pozdě,“ mračí se kočička.

„Zkusíme zabouchat na dveře, třeba nám někdo otevře,“ navrhně pejsek a zabouchá na dveře. Chvilí čekají, pak zabouchají ještě jednou, ale nikdo jim neotvírá.

„Co budeme dělat?“ ptá se nešťastně kočička. „Tolik jsme se do školy těšili a teď se tam ani nedostaneme!“

Pejsek chvíli přemýšlí a pak ho něco napadne. „Koukni, kočičko, tamhle je otevřené okno!“

„Ty myslíš, pejsku, že bychom měli vlézt do školy oknem?“

„Když mne nic jiného nenapadá,“ přiznal pejsek.

Koťčice se to moc nezdálo, ale žádný jiný nápad také neměla, a tak souhlasila.

Oba udělali hop a skok a už byli na okně!

Dívají se a dívají, ale třída byla prázdná a po dětech nikde ani stopy. Místo dětí ležely na lavicích sklenice a v nich kvákaly žáby.

„I propána, pejsku,“ volá kočička. „Někdo nám ty děti proměnil v žáby! No to je hrůza!“

„To musel udělat nějaký zlý čaroděj,“ vrčí pejsek. „Však počkej, až ho uvidím, já mu ukážu!“ Vtom se otevřely dveře a do třídy vstoupil pan školník. V rukou držel sklenici a nesl ji k prázdné lavici. „To bude on,“ špitla kočička. „A nese dalšího žáka.“ Pejskovi se samou zlostí naježily všechny chlupy na těle. Taková špatnost! Co si to ten čaroděj jenom dovoluje? Copak to se dělá? Proměňovat děti v žáby?

„Já na něho vlítnu, kočičko,“ zavrčel a už se chystal na velký skok, když tu ho kočička zarazila. „A co když nás pak také začaruje? Kdo by pak zachránil všechny ty děti?“

„To je pravda,“ zašeptal pejsek a přestal vrčet. Co kdyby ho ten zlý čaroděj uslyšel a proměnil ho třeba v myš? A kočička by ho pak honila a možná by ho i snědla?

To je hrůza, pomyslel si a podíval se na kočičku. Ta však vůbec netušila, co se pejskovi honí hlavou, protože měla docela jiné starosti.

„Měli bychom se schovat, než nás tu najde,“ zašeptala. „To by s námi byl amen.“

Pejsek přikývl, a tak se oba schovali za jeden obrovitánský květináč, který stál na okně. Čekali, až ten čaroděj odejde, a ani nedutali. Mezitím si pan školník ty žabičky pěkně spočítal a pak povídá: „Tak, žabičky moje, za chvílku na vás přijde řada!“ usmál se ještě a odešel.

JAK CHTĚLI ZACHRÁNIT ŽABIČKY

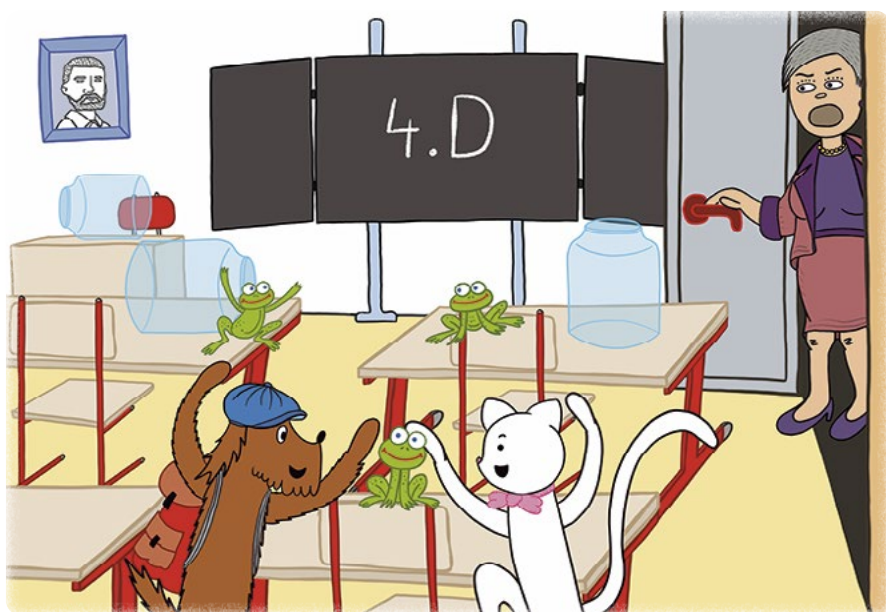
„Prokrindapána, pejsku, on se za chvíli vrátí a něco s nimi provede!“ volá vyděšeně kočička.

„Určitě je sní!“ zamručel pejsek a oba skočili z okna dolů a nervózně pobíhali po třídě a žabičky kvákaly o sto šest a volaly: „Zachraňte nás! Zachraňte nás!“

„A to víte, že vás tu takhle nenecháme!“ volali pejsek s kočičkou a převraceli jednu sklenici za druhou. Žabičky honem vyskočily ven a vesele si poskakovaly sem a tam a volaly:

„HURÁ KVÁ KVÁ HURÁ!“

A pejsek s kočičkou měli radost a žabičky měly radost, a tak si tam všichni radostně poskakovali a byli by si tam poskako-

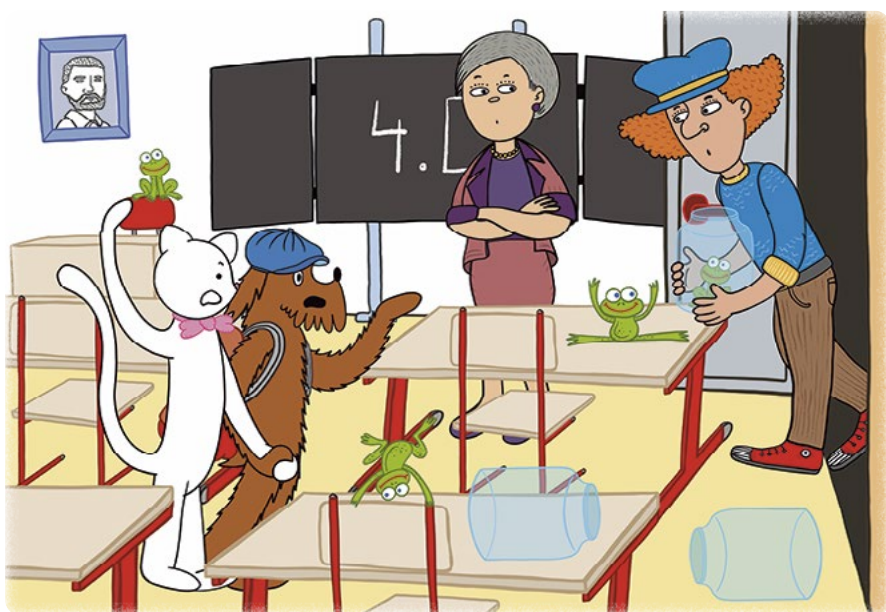
vali a kvákali ještě dlouho, jenže tu se otevřely dveře a do třídy vešla paní ředitelka.

„Co je to tady za rámus?“ křičí už ve dveřích. A když vidí tu spoušť, málem z toho omdlí a volá: „Co to má znamenat?!“

A pejsek s kočičkou se honem pustí do vysvětlování a už povídají paní ředitelce, co všechno se přihodilo, a že ty žabičky nejsou žabičky a že to jsou děti a že ten zlý čaroděj je začaroval. Paní ředitelka se mračí a vtom příběhne pan školník a pejsek s kočičkou volají: „To je on! To je ten čaroděj, co proměnil ty naše děti v žáby!“

Paní ředitelka se podívá přísně na pana školníka a čeká na vysvětlení. „No tak,“ povídá mu, „dozvim se konečně, co se tady stalo?“

„Já jsem, prosím pěkně, přinesl do třídy tadyhle ty žáby,“ vysvětluje pan školník celý nervózní a ukazuje přitom na poskakující zelené tvorečky, „protože se o nich dnes budou žáci učit.“

„A jak to, že zde poskakují a nejsou ve sklenicích?“ ptá se paní ředitelka a pan školník zoufale pokrčí rameny a povzdychne si.

„Pan školník za to nemůže,“ povídá kočička. „To my jsme žabičky pustili, abychom je vysvobodili.“

„My jsme si totiž mysleli,“ pokračuje pejsek, „že se ten zlý čaroděj zase vrátí a ty žabičky třeba sní!“

„My jsme, prosím pěkně, nevěděli, že je to pan školník,“ vysvětluje kočička a pan školník si utírá pot z čela a je rád, že není žádný čaroděj, ale obyčejný školník.

„Tak,“ povídá paní ředitelka, „teď, když se vše vysvětlilo, tak se panu školníkovi pěkně omluvte.“

„Moc se vám omlouváme, pane školník! My už si vás nikdy nespleteme s žádným čarodějem, slibujeme!“ volají pejsek s kočičkou a obejmou pana školníka.

Pan školník se usměje a všichni jsou rádi, že všechno dobře dopadlo. Paní ředitelka už se chystá odejít ze třídy, když tu se

zarazí. „A co vy dva tady vlastně děláte?“ ptá se pejska a kočičky. „A jak jste se sem dostali?“

A pejsek s kočičkou jí pověděli o tom, jak je děti prosily, aby přišli do školy a vyprávěli jim o svých prázdninách, protože umí tuze hezky vyprávět!

„Tak je to tedy,“ usmála se paní ředitelka.

A pak se pejsek s kočičkou přiznali k tomu, že se do školy dostali otevřeným oknem, a to už se paní ředitelka usmívat přestala. „Copak to se dělá? Vloupat se oknem jako zloděj?“ zlobila se a pejsek s kočičkou se styděli a slíbili, že už to nikdy víckrát neudělají. A paní ředitelka jim slíbila, že připraví besídku, kde budou moci všem dětem ve škole vyprávět svůj prázdninový příběh.

JAK CHYTALI ŽABIČKY

A to už začalo zvonit a do třídy se nahrnuly děti. Hned ve dveřích se však zarazily a s pusou dokořán sledovaly poskakující žabičky a také pejska a kočičku a paní ředitelku s panem školníkem. A to už do třídy vstoupila i paní učitelka a ta se také nestačila divit, když viděla tu spoušť. Paní ředitelka si ji vzala stranou, chvíli si něco šuškal a pak se paní ředitelka rozloučila a odešla ze třídy.

„Milé děti,“ povídá paní učitelka, „jak jsem se právě dozvěděla, přišli nás dnes navštívit pejsek s kočičkou, aby nám vyprávěli o svém letním putování. Tak se s nimi hezky pozdravte a buďte na ně hodné!“ Děti měly samozřejmě obrovitánskou radost a začaly jedno po druhém pejska a kočičku objímat a snad by je samou radostí i umačkaly, kdyby je nezastavila paní učitelka.

„Tak dost, to by snad stačilo!“ zavolala na ně, aby si pejsek s kočičkou mohli v klidu vydechnout.

„A teď všichni společně pochyťáme žabičky a dáme je pěkně do sklenic!“

Žáci byli nadšení a už si to hnali za zelenými tvorečky. Jenže žabičkám se do sklenic nechtělo, a tak poskakovaly sem a tam a chytit se nedaly.

Pan školník viděl, že takhle to dál nepůjde, a šel si pro akvarijní sítky. Rozdal je dětem, pejskovi a kočičce a taky paní učitelce a to se jim to, panečku, chytalo! A té legrace co si při tom užili!

Žabičkám však moc do smíchu nebylo, a tak se v těch sklenicích mračily a rozzlobeně kvákaly jedna přes druhou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Školní příběh pejska a kočičky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.